



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 823 ²	Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43) 1 Δεκεμβρίου 2013 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πότε περνάει ὁ Χριστός;

«Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται» (Λουκ. 18,36-37)

Ἦχι ἓνα, ὄχι δύο, ὄχι χίλια· ἀναρίθμητα εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὰ θαύματα ποῦ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἔνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ θαῦμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἀναπαραστήσουμε.

Νοερῶς βρισκόμαστε σὲ μία πόλι τῆς Ἰουδαίας, **στὴν Ἱεριχώ**. Ἐκεῖ σ' ἓνα σταυροδρόμι στεκόταν πάντοτε, ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ, **ἓνας τυφλός**. Τυφλός, ἀλλὰ καὶ **ζητιάνος**. Ἄπλωνε τὸ χέρι καὶ περιέμενε τὴν ἐλεημοσύνη τῶν διαβατῶν. Χρόνια καθόταν ἐκεῖ. Ἔνα παιδί τὸν ἔφερνε τὸ πρωὶ καὶ τὸν ἔπαιρνε τὸ βράδυ, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ καρβέλι του ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. Τὸ ὄνομά του τὸ διασώζει ὁ εὐαγγελιστῆς Μάρκος· λεγότανε **Βαρτιμαῖος** (Μάρκ. 10,46).

Ἄλλὰ ξημέρωσε γι' αὐτὸν μιὰ φορὰ ἡ μεγάλη ἡμέρα. Ἔτσι εἶνε· περνᾶνε ὥρες, μέρες, χρόνια, καὶ ξαφνικὰ παρουσιάζεται στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου **μιὰ στιγμή**, ποῦ ἂν τὴν ἐκμεταλλευθῆ, γίνεται εὐτυχισμένος· ἂν τὴν ἀφήσῃ καὶ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, μένει δυστυχισμένος. Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου εἶνε ζήτημα στιγμῶν· εἶνε ἡ μοιραῖες ἢ ἀποφασιστικὲς στιγμές, εἴτε γιὰ τὴν καταστροφή εἴτε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν πρόοδο ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ἑνὸς λαοῦ.

Μιὰ τέτοια στιγμή πολύτιμη παρουσιάστηκε καὶ στὸν δυστυχισμένο αὐτόν. Δὲν εἶχε μάτια, ἀλλὰ οἱ τυφλοὶ ἔχουν ἀκοή. Καὶ αὐτὸς ἄκουγε. Ἄκουσε θόρυβο μεγάλο, νὰ περνᾶ ἡ κόσμος πολὺς, σὰν νὰ γινόταν συλλαλητήριον. Ἀμέσως ρώτησε· Τί συμβαίνει; Καὶ τοῦ ἀπαντοῦν –προσέξετε τὴ φράσι– **«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται»** (Λουκ. 18,37). Περνάει – ποίος; ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχει δραχμὴ στὴν τσέπη του, δὲν ἔχει ὄπλο στὸ χέρι

του, δὲν ἔχει στρατό, δὲν ἔχει σπίτι, δὲν ἔχει τίποτα. Περνάει ἐκεῖνος ποῦ εἶπε· **«Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει»**· οἱ ἀλεπούδες ἔχουν φωλιές καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ καταφύγια, ἐνῶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι του (Ματθ. 8,20).

«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται». Εἶχε ἀκούσει γι' αὐτὸν ὁ τυφλός. Εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ μάνα του, μικρὸ παιδί, ὅτι κάποτε θὰ ἔρθῃ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Εἶχε ἀκούσει τώρα ἀπὸ ἄλλους, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶνε πιὸ γλυκεῖα κι ἀπὸ τ' ἀηδόνια, ὅτι κάνει τὰ πιὸ μεγάλα θαύματα· ὅτι ὅπου ἀκουμπᾶ τὸ χέρι του, οἱ τυφλοὶ βλέπουν τὸ φῶς τους, οἱ κουφοὶ ἀκοῦνε, οἱ μουγγοὶ μιᾶνε, οἱ λεπροὶ καθαρίζονται, οἱ παράλυτοι σηκώνονται, οἱ νεκροὶ ἀνασταίνονται. Τὰ εἶχε ἀκούσει αὐτά. Κι ἀμέσως μέσα στὴν καρδιά του σχηματίστηκε ἡ ἀκράδαντη πεποίθησι, ὅτι **αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὸν κἀνῃ καλὰ**.

Ἄλλὰ πῶς νὰ τὸν πλησιάσῃ; Μέσα στὸ πλήθος ἐκεῖνο ἦταν ἀδύνατον. Τί κάνει τότε; Ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ. Καὶ τί λέει; Αὐτὸ ποῦ λέμε κ' ἐμεῖς τόσες φορές στὴ λατρεία, **δὺο λέξεις· «Κύριε, ἐλέησον»**. Ἄλλὰ ποιά διαφορά! Ἐμᾶς ὁ λόγος μας εἶνε κάλπικο νόμισμα, ἐνῶ ὁ δικός του λόγος εἶνε καθαρὸ χρυσάφι. Τὸ δικό μας **«Κύριε, ἐλέησον»** εἶνε ψυχρὸ, ἐνῶ αὐτὸ ποῦ εἶπε ἐκεῖνος ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του σὰν φωτιά, σὰν κεραυνὸς καὶ ἀστραπή. Τί ἔλεγε; **«Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με»** (ἔ.ἀ.38)· Χριστέ, Κύριε, ἐλέησέ με, σῶσε με!

Ὁ κόσμος τοῦ ἔλεγε· Πάψε, μὴ φωνάζεις, μᾶς ἐνοχλεῖς.... Ἄλλ' αὐτός, ὅσο τὸν ἐμπόδιζαν, τόσο ἔκανε τὴ φωνὴν του σάλπιγγα καὶ φώναζε συνεχῶς· Κύριε, ἐλέησον...

Κάποια στιγμή ὁ Χριστὸς λέει· Φέρτε τον ἐδῶ. Τοῦ λένε· Σὲ φωνάζει ὁ Χριστὸς! (Μάρκ. 10,49). Ὁ τυφλός, λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος, πέταξε τὸ πανωφόρι του (ἐ.ά. 10,50), γιὰ νὰ τρέξει πρὸς ἐσὺ, καὶ σὰν βέλος φτάνει μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. «*Τί σοι θέλεις ποιήσω;*» (Λουκ. 18,41), τὸν ἐρωτᾷ ὁ Χριστὸς, τί ζητᾷς; Τὸν ἄφησε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι θέλει. Κι αὐτὸς ζήτησε ἓνα καὶ μόνο, **τὸ φῶς του.**

Ἀχάριστοι ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε **τὰ μάτια μας.** Μᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὸν δοξάζουμε. Ἐν τούτοις τὰ μάτια μας εἶνε μάτια λύκου, μάτια ἀλεπούς, μάτια χοίρου, ποὺ δὲν ἀρμόζουν στὸν ἄνθρωπο. Ἄνθρωπε, ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε τὰ μάτια, γιὰ νὰ κοιτάζῃς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ λές «*Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε...*» (Ψαλμ. 103,24). Δὲν ἐκτιμοῦμε τὴν δωρεὰ του!

Καὶ **τὸ θαῦμα ἔγινε.** Μὲ ὄση εὐκολία ἐμεῖς ἀνοίγουμε τὸ διακόπτη κι ἀνάβει τὸ φῶς, τόσο εὐκόλα ὁ Χριστὸς ὁ παντοδύναμος ἔδωσε τὸ φῶς στὸν τυφλό. Καὶ ὁ Βαρτιμαῖος βλέπει τώρα. Καὶ πέφτει καὶ προσκυνάει τὸν Φωτοδότη. Καὶ τὸν ἀκολουθεῖ καὶ δοξάζει τὸ Θεό. Δὲν φεύγει ἀπὸ κοντὰ του.

Ὁκεανὸς διδαγμάτων εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο. Ἀπὸ ὅλα θέλω νὰ προσέξετε ἓνα μόνο. Ποιό; Ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ ρώτησε τί συμβαίνει, τί τοῦ ἀπήντησαν; «*Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται*», ὅτι **περνάει ὁ Χριστὸς.** Εἶνε μικρὸ αὐτό; Εἶνε μεγάλο, πολὺ μεγάλο· ὅτι μιὰ στιγμή περνοῦσε ὁ Χριστὸς ἀπὸ κεῖ, καὶ αὐτὸς **δὲν ἤθελε νὰ τὴ χάσῃ** τὴ στιγμή αὐτή.

Ἄλλ' ὅ,τι συνέβαινε στὸν τυφλό, συμβαίνει στὸν κάθε ἄνθρωπο. Φεύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ κάποια στιγμή περνάει ὁ Χριστὸς. Ἄν τὴν πιάσουμε τὴ στιγμή αὐτή, σωθήκαμε· ἂν δὲν τὴν πιάσουμε, καταστραφήκαμε. **Τρέξτε, πετάξτε ἀπὸ πάνω σας ὅ,τι σᾶς βαραίνει.** Κάποια στιγμή περνάει ὁ Χριστὸς!

Στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, τότε ποὺ ἡ μπότα τῶν Γερμανῶν συνέτριβε τὸν Ἕλληνα, ἐρχόμενοι μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ Θεσσαλονίκη πρὸς τὸ Κιλκίς. Μέσα σ' ἓνα βαγόνι ἦταν ἓνα ἡρωικὸ παιδί, τραυματίας τῶν ἀλβανικῶν βουνῶν, ποὺ εἶχε τραυματισθῆ στὴν Τρεμπεσίνα. Καὶ καθὼς ἦταν μέσα ὅλοι, ἀκόμα καὶ Γερμανοί, αὐτὸς εἶχε ἔλθει σὲ μιὰ ἔκστασι καὶ τραγουδοῦσε ἓνα ὄμορφο ἐμβατήριο, ποὺ ἔλεγε· «**Περνάει ὁ στρατός...**». Τὸ ἔλεγε τόσο ὠραῖα, ποὺ κλάψανε ὅλοι μέσα στὸ βαγόνι ἐκεῖνο, καθὼς θυμήθηκαν τὴ δόξα τῆς φυλῆς...

Ὁραῖα εἶνε ὄντως ὅταν περνάει ὁ στρατός. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε μὴδὲν μπροστὰ στὴν κορυφαία ἱερὰ στιγμή, ὅταν περνάει ὁ Χριστὸς.

Περνάει, λοιπόν, ὁ Χριστὸς; Μάλιστα. Καὶ πότε περνάει; Ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε θὰ σᾶς πῶ πότε περνάει. Κι ἂν τρέχετε στὶς παρελάσεις ν' ἀπολαύσετε τὸ ὠραῖο θέαμα τοῦ στρατοῦ καὶ δακρῦζουν τὰ μάτια σας, **ἀπείρως περισσότερο νὰ συγκινηθῆτε** ὅταν περνάει ὁ Χριστὸς. Πότε περνάει ὁ Χριστὸς;

● Πότε περνάει· ἐμένα ρωτᾶτε; Ρωτήστε τοὺς ψυχολόγους. Ἔρχονται στιγμές, ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι, καὶ ξαφνικὰ σοῦ ἔρχεται **μιὰ ὠραία ἰδέα, νὰ κάνῃς τὸ καλό,** νὰ κάνῃς κάτι μεγάλο καὶ ὑψηλό. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ποὺ περνάει ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀπὸ μπροστὰ σου, περνάει ὁ Χριστὸς.

● Λένε γιὰ τὸν Μέγα Ναπολέοντα, ὅτι ἦταν κάποτε σὲ μιὰ πεδιάδα ἔτοιμος νὰ παρατάξῃ τὸ στρατό του, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ μεγάλη μάχη. Ξαφνικὰ ἀκούει τὴν καμπάνα ἀπὸ ἓνα ξωκλήσι· ντάν, ντάν, ντάν.... Ὡ! Θυμήθηκε τὰ παιδικὰ του χρόνια... Ἄφησε τὰ ἐπιτελικά σχέδια καὶ εἶπε στοὺς ἀξιωματικούς· Σταματήστε. Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ.... **Ὅταν χτυπάει ἡ καμπάνα,** εἶνε ἡ σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ· περνάει ὁ Χριστὸς.

● Θέλετε ἄλλη στιγμή; Ἔχετε κάνει κάποια ἁμαρτία. Ἐπάρχει κανεὶς χωρὶς ἁμαρτία; κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἀσκηταὶ ἔχουν ἁμαρτήματα. Κ' ἐκεῖ τὰ μεσάνυχτα, ποὺ ξυπνᾷς καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς, **ἔρχεται ἡ μετάνοια** γιὰ τὴν ἁμαρτία, ποὺ σὰν σκουλήκι καὶ σὰν σκορπιὸς σὲ κεντᾷ, καὶ ἀκούς· Ἄντε νὰ πᾶς νὰ ἐξομολογηθῆς τὸ ἁμάρτημά σου, ἄντε στὸν πνευματικό... Τὴν ὥρα ἐκείνη περνάει ὁ Χριστὸς.

● Θέλετε ἄλλη στιγμή; Περνᾷς ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία καὶ βλέπεις κόσμο. Ρωτᾷς· Τί γίνεται; **Θεῖα λειτουργία.** Καὶ λές· Ἄς πᾶω κ' ἐγὼ μέσα· ἐκείνη τὴν ὥρα περνάει ὁ Χριστὸς.

● Ὅταν εἶστε **μέσ' στὴν ἐκκλησία,** ὅταν ἀκούτε νὰ ψάλλῃ ὁ ψάλτης, εἶνε σὰν ν' ἀκούτε τοὺς ἀγγέλους νὰ τραγουδᾶνε «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ...*» (Λουκ. 2,14). Ὅταν διαβάζεται ὁ ἀπόστολος, εἶνε σὰν ν' ἀκούτε τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Κι ὅταν περνᾷ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια, περνάει ὁ Χριστὸς. Ἄν πιστεύῃς, νὰ μπαίνῃς στὴν ἐκκλησία· ἂν δὲν πιστεύῃς, μὴν πηγαίνεις, δὲν σὲ χρειάζεται ὁ Θεός. Κι ὅταν ὁ παπᾶς βγαίνει μὲ τὸ δισκοπότηρο –ὦ Θεέ μου!–, περνάει ὁ Χριστὸς ὁ ἐσταυρωμένος· «*ὦν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας*»· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**